

אבסורד: תקנון התשלומים

הקבוצה ידוע שהישיגים במיסגרת הליגה, גביעיה המדינה ומישחקה העונה מביאים קהל. הקהל, הפלא ופלא, מביא את הכסף. תקציב האגודה חייב להיות לפי המיספר הפוטנציאלי של האוהדים, וכוכבים מושכים המשחקים בשורות הקבוצה, מיתקן היכול להכיל מיספר גדול של מקומות. אני מציע לאשר את מיסגרת תקציבה של כל קבוצה, אחרי בדיקה אצל חשבן התאחדות של מיספר הכרטיסים שנמכרו בחמש השנים של

המכיל 35 אלף מקומות, לעומת 90 אלף של נפולי. בכך תמצצה הברזל בין מאראדונה לבין אוחנה. רק השבוע התבררנו שטוטנהאם האנגלית רכשה את גארי ליניקר, ומשתרכים תורים אינסופיים, כדי לרכוש מנויים לעונה. כבר נמכרו מנויים בשווי 100 אלף לירות שטרלינג. מה המשותף בין שלושת הסיפורים הללו? מדוע נזכרתי בהם?

מאראדונה

סלה (וידרדה)

וגם מוכרי הנקויקות, בעלי מינרשיה החנייה ובעלי הקיוסקים

האחרונות. על פי זה, לקבוע את תקציבה של כל קבוצה. נכון, אני לא מסוגל לשלוף כמו עסקני-ההתאחדות. אני סתם חושב בהיגיון.

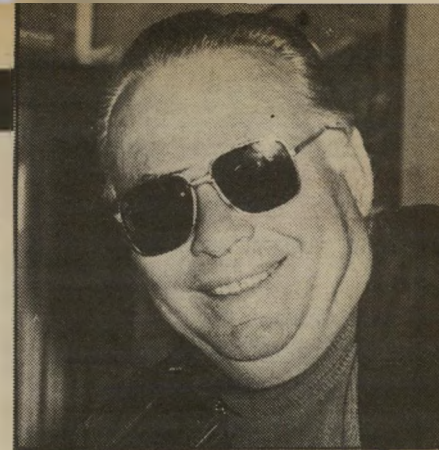
אבסורד השבוע

התאחדות הכדורגל הישראלית העבירה עוד החלטה חכמה: הקי בוטות שירדו מהליגה הלאומית לליגה הארצית יוכלו לשלם 25% מעל תיקרת הסכומים המותרים על-פי תקנון התשלומים של הליגה הארצית.

אני שואל: "למה?" הרי ההיגיון מחייב בדיוק את ההיפך! אין לי דבר אישי נגד הפועל תל-אביב, הפועל חולון והפועל טבריה (שלוש הקבוצות שירדו לליגה הארצית), אלא מה? צריך לעודד כל קבוצה שיש לה אפשרות לי מיגרש וקהל אוהדים. כיצד מגיע קהל למיגרשים? בעיקבות כוכבי הכדורגל. מובן ששחקנים אטרקטיביים ימשכו קהל גם לליגה הארצית. שחקנים כאלה עולים כסף רב. אם כך, מדוע לסייע, רק בידי השלוש שירדו? מדוע לא לעודד גם את שאר הקבוצות בליגה הארצית? היכן ההיגיון? מדוע לנהל את ענין הכדורגל על-פי איפה ואיפה. מה, למכבי יבנה ולמכבי פתח-תיקוה לא מ" גיע תקציב זהה, אפשרויות זהות? להתאחדות פתח-תיקוה!

מבקשים 20% מההפרש שבין סכום זה לבין הסכום שיכניס מישחק בהשתתפות פלה? בין שתי הקבוצות סוכם שכל כרטיס מעל 20 אלף ייוכה את קוטמוס כ-20% מההכנסות. לבסוף מכרה שיקנו 90 אלף כרטיסים. לא רק קוטמוס הגנה, אלא גם מוכרי הנקויקות, בעלי מיגרשיה החנייה ובעלי הקיוסקים למשך קאות. אינני מדבר כבר על התחרות הפרועה בין המפרסמים על החסות למישחקים. בישראל היו חוגגים מעסיקה כזאת גם מוכרי הפיצוחים.

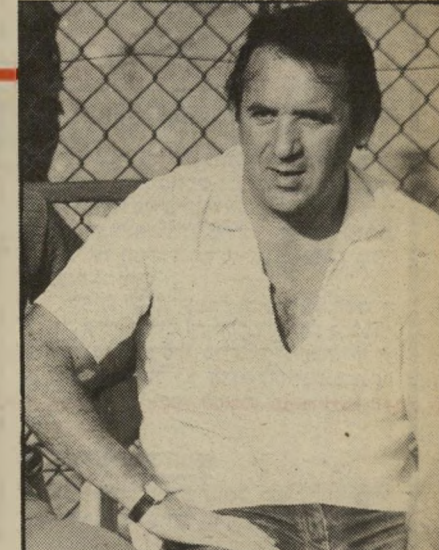
קבוצת נפולי יכולה לרכוש את ריינו מאראדונה וקרקה במיליונים, ואילו קבוצת אורינזה, שהאפילה השנה לליגה הלאומית, נאלצת להסתפק באלי אוחנה, ששווי מאות אלפי דולר "בלבר". מדוע? מפני שעוד בתחילת העונה — בגלל הכוכבים הגדולים: — מוכרת נפולי 75% מתכולת המיגרש למישחקה במשך העונה. נפולי היתה מוכרת 100%, לולא הגבילה אותה ההתאחדות האיתלקית, בטענה שיש להותיר כרטיסים לקהל של הקבוצות האחרות וקהל ניטרלי. סכומים שכאלה, המשולמים מראש, מאפי שרים לנפולי לרכוש כל כוכב וסופר-כוכב. וכשנפולי באה לכל מיגרש, נהנית מזה כל קבוצה מאחנת. גם אם אין באפשרותה לרכוש שחקנים מפורסמים. לאורינזה יש מגרש

בשיחוק עם דפנה ברק

שלושה סיפורים: בארצות-הברית, בסוף שנות ה-70, ניסו להחזיר את הכדורגל הנהוג באירופה, המכונה באמריקה "סוקר". התנהלה תחרות קשה, בגלל הפופולריות של הכדורגל האמריקאי ("פוטבול"), הכייס-בול והכדורסל.

מה עשו קבוצת קוטמוס בניירורק קנתה את פלה — אז הכדורגל היקר ביותר בעולם. מנהליה לא העזו להביא אותו לארץ-השפע, לפני שהחתימו את נציגי הליגה על אחריות מההכנסות במישחקים שבהם ישחק פלה. אך זה הלך למשל: נציגי קוטמוס פנו לנציגי שיקגו ואמרו להם: "כמה צופים מגיעים למיגרשכם, בממוצע, למישחק? אנתוני

שוער סורינב

איש לא צריך לדעת-מהו?

אז בן ג'ונסון, האתלט הקנדי, הודח סוף-סוף שנטל סמים בעת האולימפי מניאדה. ב-1971 אימתני את מכבי נתניה. הקבוצה זכתה, תחת שרביטו, באליפות-המדינה. היא הובילה בפער כל-כך גדול, לעומת המקום השני, עד שכבר במחזור ה-20 יכולנו לחגוג את האליפות.

אחד השחקנים הבולטים ביותר באותה עונה מוצלחת היה השוער יוסף ("יוז') סורינב.

בעונה שקדמה לכך אימן את "קבוצה יצחק שניאור. הוא לא רצה בסורינב, ושלה אותו הביתה. כאשר הגעתי לנתניה, ביקשתי מיצחק לנד, שהיה אז יושב-ראש מכבי נתניה, לגשת ביחד איתי למיסעדה של יוז', ששכנה במרכז נתניה. ניגשנו למיסעדה, שהיתה מול מישרדו של לנד. יוז' עמד וחתך סלט.

התחלנו לשכנע אותו לחזור ולשחק בקבוצה. כרטיסי-השחקן שליוז' היה בידי מכבי נתניה. אני האמנתי שטמוס בו פונציאל של שוער גדול. דיברנו על ליבו. לנד פנה אלי, כדר-

נוסטלגיה גם אצלנו: סס!

כו, בצורה אבהית. פיתאום ראינו שיוז' מזיל דמעות. לא עברה שניה, וגם לנד מרץ בבכי מר. השיחה המשיכה להתנהל, כשה שניים מזילים דמעות. מה הסתבר? שיוז' חתך בצל לסלט. לנד סבר, לתומו, שהואש בוכה, והתחיל לבכות מתוך הזדהות. כך חזר יוז' לקבוצת מכבי נתניה והצטיין בשורותיה.

אחרי שהצלחנו לשכנע את יוז' לחזור ולשחק, הבחנתי שהוא מאוד מתוח ועצבני לפני כל מישחק. התייעצתי עם מירה, אשתו, שהיא אחת במיקצועה. מירה הציעה לי: "קח שקית של תרופות, שים בתוכה כדורי-סוכרזית. יוז' לא צריך לדעת איזה כדורים יש בשקית. תיצור אצלו רושם שאלה כדורי-הרגעה..."

למני המישחק הראשון באותה עונה ניגשתי אליו ואמרתי לו בשקט, בצד, שנעזרתי ביעוץ רפואי (מה שנכון...) כדי להתגבר על המתח שבו הוא שרוי. "פתח את הפה", הוריתי לו. זרקתי לו כדור לתוך הלוע, ונתתי לו כוס-מים. "עכשיו", המשכתי, "קח את השקית ואכסן אותה בתא שלך בחדר ההלבשה. לפני כל מישחק קח כדור אחד. זה הסוד של שינוי. איש לא צריך לדעת מזה!"

יוז' הצטיין במישחק. בתום המישחק ניגש אלי, לקח אותי הצידה ושאל: "איזה כדור זה? הרגשתי כל-כך נפלא עד שבא לי לשר באמצע המישחק..." כך הוא שר במשך כל העונה. בסוף העונה, כשגיליתי לו את הסוד, כמעט הרג אותי.

לקראת העונה הבאה, החליטה התאחדות הכדורגל הישראלית להעלות את תיקרת תקנון-התשלומים. כלומר: מהיום והלאה יהיה מותר לכל קבוצה בליגה-הלאומית להגיע לסך של 300 אלף דולאר עבור ארבעת כוכביה, מהתקציב הכולל. זוהי התיקרה החדשה.

יופי של חידוש. כרגיל, התאחדות הכדורגל שולפת מהמותן. במקום לברוק את הנושא של תקנון-התשלומים מהיסוד, יוריס. אני מכיר שתיים-שלוש אגודות, אם לא יותר, שאף שחקן אחד בהן לא מגיע לסכומים גם על פי התיקרה הקודמת, היותר נמוכה. עד היום יכולים היו יושב-ראש ההנהלות של האגודות להרים ידיים, במהלך משאומתן עם שחקן, ולומר בנימה מתנצלת: "אנתנו מתים לשלם לך יותר, אבל מה לעשות? התקנון לא מאפשר לנו..."

עכשיו לא יוכלו להשתמש בטענה זו, ויתחילו לרעם במשאומתן. כל שחקן ירוש את תיקרת-הגג החדשה. יושב-הראש יאלצו להיגרר אחריהם. בכדורגל המיקצועני, אף שחקן אחד לא אמור לרעם מה משכורתו של עמיתו לך בוצה. זה גם לא אמור לעניין אותו. ייווצר מצב, שכל שחקן ירגיש עצמו כוכב וירוש להיות בין ארבעת המיוחסים — מקבלי התיקרת-הגג.

מה יקרה? יושב-ראש האגודה יאלץ לאמר לו: "מצטער מאוד, יש לי כבר ארבעה..." לא נעים. גם לא בריא: תתעוררנה תופעות כמו קינאה, חוסר-אמון, חוסר-פידגון — תופעות שאינן רצויות בתוך קבוצת-כדורגל. נוסף על כך: לא ייתכן שייקבע אותו התקציב לקבוצה שאין לה קהל כמו לקבוצה המפורסמת בקהל אוהדיה. לא יתכן שתהיה אותה התיקרה עבור בית"ר ירושלים, שיש לה קהל נאמן, ואותה התיקרה לבית"ר תל-אביב. מה יתכן? כל קבוצה צריכה לשלם לשחקניה על פי ראות-עיניה, ועל פי ההישגים וההצלחות של